

Motion till riksdagen 2009/10:K219

av **Carl B Hamilton (fp)**

Reformering av motionsinstitutet

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för riksdagsstyrelsen som sin mening vad som anføres i motionen om en reformering av motionsinstitutet.

Motivering

Riksdagens oförmåga att i handling prioritera utrymme för EU-frågorna sedan Sverige blev medlem 1995 och att genomföra fler utvärderingar av tagna riksdagsbeslut är en allvarlig brist i riksdagens arbetsformer. Dagens delvis förlegade arbetsformer skadar svensk demokrati i dess praktiska utförande.

I den senaste reformeringen av riksdagens arbetsformer, Riksdagen i en ny tid, betonades EU-frågorna. Dock frågade sig *inte* utredarna varför ledamöter och utskott inte sysslar mer med EU-frågor. Det fanns redan då ingenting i regler eller författningar som hindrade dem. Hade man ställt sig den frågan hade kommittén funnit att en huvudanledning var brist på tid hos ledamöterna. De arbetsuppgifter som tillkom genom EU-medlemskapet 1995 har bara adderats till redan tidigare ackumulerade arbetsuppgifter.

Ett gammalt beslut är att riksdagen mer ska ägna sig åt utvärdering av sina tagna besluts konsekvenser och om förändringen och innebörden blev som man trodde när beslutet togs.

Ett tredje gammalt önskemål är att riksdagen ska ägna sig mer åt framtids- och forskningsfrågor.

Gör man mer av allt detta? Knappast. Dessa adderade, goda ambitioner trängs ut av att riksdagen är oförmögen och konservativ in absurdum med att lyfta av sig själv arbetsuppgifter och modernisera sina arbetsformer, framför allt det omfattande motionsarbetet.

Tag EU-frågorna! Eftersom arbetsbelastningen i riksdagen redan är tung och arbetsformerna delvis föråldrade kan goda intentioner eller författningsändringar knappast på ett avgörande sätt ”ytterligare [öka] riksdagens och de

Fel! Okänt namn på

enskilda ledamöternas engagemang i [EU]-frågorna” och trovärdigt leda fram till ”att samtliga riksdagsledamöter [skall] involveras” (RDK, s. 2), som man skrev 2005, om inte ledamöternas tidsbudget för EU-frågor i praktiken ökar.

Motionsinstitutet och hanteringen av motionerna har blivit en gökunge. Kombinationen av fri motionsrätt och behandlingstvång har lett till att alldeles för mycket resurser och tid ägnas åt motioner, inte minst mot bakgrund av att de allra flesta – enligt uppgift 99,8 procent! – av alla motionsyrkanden avslås. Ett första steg är att utskotten själva bör få avslå motioner.

Vidare ifrågasätter jag starkt att alla motioner ens behöver remitteras till utskott. Eftersom många motioner på ett uppenbart sätt endast har opinions-skapande syfte skulle de kunna dö direkt i kammaren. Riksdagen bör skapa en sådan möjlighet.

Riksdagskommittén föreslog 2005 att motionsrätten på skrivelser och redogörelser begränsas. Detta är ett steg i rätt riktning, men det är inte tillräckligt. Riksdagen bör skapa möjlighet för utskotten att själva få avgöra om de vill avge något betänkande över skrivelser och redogörelser.

Stockholm den 28 september 2009

Carl B Hamilton (fp)